

(Народна легенда)

Господь всевладний творчий рух
Зробив могучою рукою
І удихнув живущих дух
У тіло, пишнее красою.
Єдине слово тільки рік,
І з небуття страшної ночі,
Розплющивши щасливі очі,
Встає найперший чоловік.
За мить одну — ще мертва глина,
Безплідний порошок без життя,
Тепер — із розумом людина,
Із серцем повним почуття.

Пішов... І, убрана квітками,
Земля лягала перед їм;
Річки блакитними стрічками
Єднались з морем молодим;
Промінням грало і тремтіло
Веселе небо і з далі
Хилило радісно і сміло
Широкі груди до землі;
І до квіток квітки схиляли
Свої пахучі головки,
І вперше подруг цілували,
В гілках сховавшись, пташки;
І де лука квітчастим краєм
Горнулась ніжно до гайка, —
Там на узліссі попід гаєм
З подружжям ланя йшла струнка,
Бриніли бджоли золотії;
Край личка білого лелій
Метелик вився, і тремтів,
І геть зникав серед кущів.
На брата глянути нового
Підходив до Адама звір, —
Не зводив довго, довго з його
Він зацікавлений свій зір.
Якийсь малий співець летючий
Аж на плече до його сів
І там, моторний та стрибучий,
Виводив свій веселий спів.
І промовляв Адам словами

До всього, що було живе;
Та ні з звірів, ні між пташками,
Ні з тих, що лазить чи пливе, —
Ніщо озватися не вміло,
Щоб зрозумів його і він:
Все проміж себе гомоніло,
А він був сам, зо всіх один.
І защеміло серце в його
Самотнім болем: зрозумів,
Що товариство є у всього,
Йому ж нема товаришів...
Так за країною країну
Минав засмучений він сам,
І на трояндову долину,
Нарешті, уступив Адам.
П'янило голову дихання
Гаїв квітчаних запашних,
Хиляла втома й знемагання,
І він схилився і затих...

Він спав, і тихою ступою
Господь прийшов, — він розумів,
Чого душею молодою
Адам іще в раю хотів.
І божественними руками
Найкращу квітку з-між квіток
Зірвав і доторкнувсь устами
Він до рожевих пелюсток.
І дивної уроди тіло
З троянди стало перед ним;
Дихнув господь — і затремтіло
Воно тоді життям живим.
Людина дивная стояла —
Земля укупі й небеса:
Немов зоря, душа сіяла,
Мов квітка — пишная краса.

Що тільки здумати здоліла
Серед своїх небесних мрій
Господня всевладна сила, —
Та все, усе надав він їй —
Усе, що доброго й ясного

Добачить міг господній зір...
І він збудив того, для кого
Найкращий сотворив свій твір.
«Встань! Подругу тобі дарую:
Душею — сяйво божества,
Красою — квітку запашную,
Се неба часточка жива.
Небесним ти серед земного
Із нею вкупі будеш жить
І серед раю запашного
Новий, духовний рай творить».
Адам стояв... І у дівочі
 Він не дивився зорі-очі,
Не взяв за рученьки малі, —
Мовчав, схилившись до землі.
І зрозумів господь смутного
Своєю силою, без слів:
«Земля єси і від земного
Ще ти сягнути не здолів.
Гаразд: я дам тобі дружину,
Як сам єси, таку земну,
А сю квітчаную людину
Візьму в країну осяйну.
Щасливий будь собі з тією!
Та й ся стоятиме повік
Перед турботною душею!
До віку кожен чоловік,
Що після тебе буде жити,
Серед своїх найкращих мрій
Все буде в серцеві носити
Глибокий жаль, журбу по їй!
Не вмре у душах образ любий,
Краси й добра найкращий квіт!.,
Та вже на сей не верне світ
Ніхто утраченої згуби...»
І ледве глас господній стих, —
З Адамом Єва вже стояла,
А в високостях осяйних
Людина-квітка утопала...
І сталось, як господь сказав:
Той образ дівчини-квітчинн,
Пів-янгола і півлюдини,
Ніколи нас не покидав:
Його в душі ми все голубим,
Всім серцем прагнемо його,
А він сіяє світом любим

Із неба чистого свого.
І кожному він тільки мрія,
Повік несправджена надія
До нас на землю прихилить
Небесно-чистую блакить.
І тільки тихими піснями
Ми тужим-плачемо, сумні,
За тим, що мріє там над вами
У недосяжній далині.

1906
